

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

14. De Communione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

CONSID. XIV.

De Communione.

I. Quanta
Eucharis-
tiae excel-
lentia.
Orat. 38.

RECTÈ dixit aliquando Chri-
stus S. Catharinæ Senensi,
hominibus parum cognitam esse
magnitudinem hujus Sacramenti:
cùm antea Petro dixisset de eo-
dem, cùm illi abluionem pedum
præmitteret: *Quod ego facio, tu ne-
scis modo scies autem postea.* S. Gre-
gorius Nazianzenus vocat Deum
pelagus quoddam essentia im-
mensum & interminatum, qui
subobscurè sit adumbratus, non
exiis quæ in ipso sunt, sed quæ
circa ipsum sunt, priusquam te-
neatur, & concipiatur effugiens,
partem mentis præcipuam, eam-
que perpurgatam ad instar fulguris
celeriter transeuntis collu-
strans: ut per id quod de illo
comprehendimus, nos ad se tra-
hat, & per id quod non compre-
hendimus, admirationem sui ex-
citet, magisquæ desideretur, & de-
sideratus purget, purgansque nos
divinos efficiat, ac tum cum tali-
bus tanquam cum familiaribus
conversetur, Deus diis unitus, &
cognitus. Quæ omnia cùm ve-
nerabili Sacramento convenient,
merito à S. Thoma dicitur: *Tibi
se cor meum totum subicit, quia te
contemplans totum deficit.*

Itaque humili fide, spe firma,
& charitate inflammata ad hoc
cæleste epulum accedendum.
Primùm ergò humilis fides adfe-
renda: quia, ut ait idem Nazian-
zenus post Salomonem, melior
est pauper ambulans in simplici-
tate sua, inops sermonis, & scien-
tiæ (qui verbis simplicibus, Chri-
sti scilicet, & sacræ Scripturæ in-
nixus) in illis tanquam in parva
& tenui rate salutem assequitur,
quàm insipiens, qui disputationi-
bus & argumentis ineptè confi-
dit, & rem omni sermone subli-
miorem differendo imminuit,
ubi argumentorum infirmitas, est
quædam extenuatio atque di-
minutio veritatis. Quid in cælum
provolas, cùm pedes sis, inquit,
quid manu aquam, cælum palmo,
terramque omnem pugillo me-
tiris? Vide ne propter animi elat-
tionem, pennisquæ propter vola-
tus sublimitatem liquefactis mi-
serè corruas. Crede, crede, ait
S. Augustinus, fidelis es, non ra-
tionalis; in hoc enim ad firman-
dum cor sincerum sola fides suf-
ficit. Hæc fides mira operatur in
anima, & spei ac reverentiæ, amo-
risque ardentissimi est fundamen-
tum, hominemque à cogitationi-
bus terrenis, ad cælestes & divi-
nas elevat; unde sanctus Martia-
lis ad Burdigalenses scribens,
hanc escam ait in fide perfecta to-
tam esse cælestem.

2.
Ad illam
accede
Fide hu-
mili.

Idem orat.
26.

S. Aug.

c. 3. & 4.

A a a 2 Spes

^{3.}
Spe firma.

Spes verò ubi melius anchoram figat, quam in hoc venerabili Sacramento? Tria potissimum speranda nobis proponuntur, remissio peccatorum, gratia necessaria ad bonas actiones, perseverantia in bono usque in finem, quæ sola coronatur. Quod attinet ad primum, etsi hoc Sacramentum non sit Sacramentum mortuorum, sed vivorum, quis tamen sibi non persuadeat Christum, si quæ ignoratæ & involuntariæ superfint peccatorum tenebræ atque reliquæ, ut solem benignissimum, illas dissipare? quis non credat, dum suscipitur, (ut olim à Zachæo) ab anima omnibus ejus nutibus obedientissima, & obsequentissima, nec aliud quam ejus amicitiam respirante, etiam dicere: Hodie salus huic domui facta est? cur non in hoc convivio audiat anima de præteritis peccatis semel confessis, & ignoratis anxia, quod Magdalena dictum fuit: Vade in pace? De venialibus quotidianis Tridentini Concilij auctoritas sufficit, sive illa immediate dicas remitti, sive per actus amoris, ad quos excitandos auxilia subministrat. Vide, quæso Affuerunt in Estheris convivio amore simul, & vino incalescentem in profusam etiam dimidij regni largitionem, & funestæ contra Judæos sententiæ commutationem ultrò se dilatantem, ut meri-

tò similia sperandi in hoc supremæ dilectionis epulo ansam habeamus.

Irrigari verò tum animam celestium gratiarum imbribus, quibus revirescat, & novis virtutum actionibus floreat, sanguis ipse Christi, quo tunc animæ hortulus imbuitur, mihi persuadet. Benedicitur Jacob à Patre, ubi nares ejus vestium fraternalium fragrantia afflavit, cur non idem tum præstet Pater æternus, dum illi omnium virtutum odoribus referta Filij sui humanitas presentatur? Rectè rogat S. Anselmus, quibus convenientius fructum suæ mortis tribueret Christus, quam iis, pro quibus salvandis hominem se fecit? Adde & pro quibus alendis sese in cibum dedit? Quid misericordius, inquit, intelligi valet, quam dum peccatori tormentis æternis deputato, & unde se redimat non habenti Deus Pater dicit: Accipe Unigenitum meum, & da pro te: ipse verò Filius: Tolle me, & redime te. Hoc ipsi nobis dicunt, quando ad Christianam fidem, & hoc epulum nos vocant & trahunt. Quid etiam justius, quam ut ille, cui datur pretium majus omni debito, si eo, quo par est, datur affectu, dimittat omne debitum? E quibus verbis Anselmi collige, quantum ex hoc Sacramento, in quo nobis Christus cum thesauris suis consignatur,

^{4.}
Quid cam
corrobo-
ret.

^{5.}
Contra
demon-
str. Clery
100. 4.

^{6.}
Contra
meritum
cæcitate
spiritu

tur, tum ad debitorum remissionem, tum ad subsidia gratiæ impetranda habemus præsidij & adjuvamenti.

5. *Contra demonem s. Chryf. hom. 45.*
 Dæmonem times tanquam serpentem calcaneo tuo, & in bono perseverantiæ insidiantem, fugiunt illi Christum, ejusque solium in Eucharistia, in quo Rex de illis triumphator cælestium militum coronâ cingitur; fugiunt ejus domus vestibulum, cujus postes tam sancto sanguine rubescunt: paravit in conspectu nostro mensam adversus eos qui tribulant nos: non ferunt tartarei isti leones flammæ ex hoc Sacramento erumpentes.

6. *Contra merum cæcitatæ spiritualis.*
 Times cæcitatem animis à peccati corruptione offusam? Christum habes, qui est lux mundi; ad quem te mittit Vates Regius, dicens: *Accedite ad eum, & illuminamini, & facies vestra non confundentur.* Quem Joannes Damascenus vocat carbonem ignitum illuminantem corda, qui & melle Jonathæ & felle Tobia in eum finem plus habet virium; ut sicut cibus pomi vetiti aperuit primorum parentum oculos in malum, ita hic in bonum: est collyrium, ad quem cæcitatæ interioris discutiendæ gratiâ mittimur in Apocalypsi; est panis, in cujus fractione Emauntis peregrini magistrum suum & cælestium secretorum Doctorem agnoverunt.

7. *Contra fomitem peccati.*
 Fortè fomitem carnis (qui nihil est aliud, quàm inclinatio naturalis ad bonum sensibile habens annexam deformitatem ad rectam rationem) pertimesces, & meritò; quia nihil æquè firmitatem animi & perseverantiam in bono concutit, & labefactat: sed ipse aculeus multum debilitatur, & infringitur per hoc Sacramentum: cum proprium cibi sit, ut assuilet comedentem, & præstantia qualitarum, quibus posset, cor contra venenatos humores corroberet, atque ad eos discutiendos vires subministraret. An non ad præsentiam arcæ truncatis manibus corrui Dagon? an non ad tactum simbriæ fluxus sanguinis stetit in femina?

Denique S. Bernardus ita de hoc singulari beneficio loquitur: *Ibi animus seipso altior effectus, quanto magis sursum tollitur, tantò magis extenuatur, ita ut omnem terrenæ concupiscentiæ nebulam evaporans, torus spiritualis hominem in homine exurat.*

8. *Aeternæ gloriæ consecrati.*
 Ultimum & primarium spei objectum est gloria æterna, cujus pignus in hoc Sacramento habemus; cum dicat Christus: *Qui manducat hunc panem, vivet in æternum.* Hinc S. Bernardus Ecclesiam & simul animam justî compellans, dicit: Gratulare sponsa, gaude, incomparabiliter præstentem.

dentem habes, & Rectorem sponsum in præsentis exilij militia; pignus habes, arrham tenes, quibus feliciter sponso uniaris in patria. Hic reverà quasi dulce præludium & jucunda desponsatio, ibi nuptiale convivium, & beata fiet conjunctio, cum de fide ad speciem, de mensa ad mensam, de Sabbatho ad Sabbathum, de calore panum ad æternalis convivij calorem transibimus; interim deliciari & gaudere debemus in Sacramento altaris. Cur non præstet hic cibus quod alius, qui per quotidianam accretionis augmenta perducit hominem ad statum perfectum & consummatum? Cibus iste, ait idem Sanctus, non est datus ad ruinas hujus vitæ, quæ vapor est ad modicum parens, sed ad æternam vitam animæ conferendam; illuc reducit hominem, unde traxit originem.

9. Sed ad præcipuum hujus Sacramenti bonum ac præcipuam ad illud sumendum dispositionem, quæ in ardentissimo amore consistit, veniamus; ad illud enim demum accedes, si Sancto Bonaventuræ credis, cum totus alteratus, & ignitus fueris: est enim, juxta Bernardum, amor amorum: ubi animus boni Sacerdotis, inquit, seipso altior effectus, conatur, festinat, ascendit, crescit desideris. Ut hoc assequaris, institue apud animum tuum triplicis in

9. Fundata in amore Dei in nos triplici.

Ibid, sup.

Deo erga nos amoris commemorationem, ut S. Mechtildem Christus ipse docuit. 1. Amoris æterni, quo Deus nos dilexit, ac deinde creavit, tot defectus nostros præciens. 2. Amoris inestimabilis in passione Christi. 3. Amoris inscrutabilis, quo nostri sollicitus singulis momentis nobis, bonoque nostro intendit. Quis tento amori respondeat? bonâ voluntate, & amandi desiderio, id quod hac in parte deest, supplere nos oportet. Debes, inquit Deus Mechtildi, Sanctorum merita, & desideria tibi sumere, ac si omne desiderium, & omnem amorem, quo unquam corda Sanctorum flagrarunt, haberes, sicque in altissimo amore, quo possibile est cor humanum affici, ad Christum accedere: qui hoc fecerit, ego eum amorem suscipiam, non prout est in illo, sed velut si tantus esset, quantum esse ille volebat.

CONSID. XV.

De imitatione Christi.

Hanc Deus suadet, hanc Christus expetit, ad hanc Apostoli nos invitant, hanc à nobis exigit utilitas nostra, imò necessitas: hæc attentius consideranda.

I. Pa-